

[Bernhard Baunsgaard.]

lige netop før, at socialdemokratiet ingen interesse har i, at staten inflationssikrer en opsparing, og hvis vi så af andre grunde ikke styrer vor økonomiske politik, så ville det være rimeligt at vente, at den private opsparing ville gå tilbage, den opsparing, som jo skal bruges til at investere i samfundets udvikling. Nu håber jeg, at den socialdemokratiske ordfører her har været lovlig rask til at fastslå noget. Jeg håber, at regeringen vil leve op til, hvad der blev sagt under valgkampen, nemlig at socialdemokratiet ville være interesseret i et samarbejde i folketinget. Man har i hvert fald ikke villet det i denne sag, og det kan siges, at det er ikke lykkedes selv for os, der har erklæret os parat til at afskaffe denne for begunstigede ordning, på nogen måde at overtale den socialdemokratiske regering til at deltage i et samarbejde.

Der var én bemærkning, som den socialdemokratiske ordfører kom med før, som jeg meget gerne vil høre ministerens ord om. Hr. Poul Dalsager sagde, at der jo var andre opsparingsordninger, og dem kunne man passende se på nu. Jeg vil gerne spørge, om ministeren har planer om at ophæve andre af de opsparingsordninger, vi har. Og hvis ministeren har sådanne planer, hvilke står så for tur nu?

Aksel Larsen: Jeg havde tænkt mig at kunne nøjes med stort set at gentage, hvad hr. Lütken og jeg har sagt i betænkningen, nemlig at vi alle dage har været tilhængere af et aldeles udmærket slagord, som blev prædikeret af hr. Baunsgaard — altså ikke den hr. Baunsgaard, vi lige har hørt tale her, men den tidligere statsminister — der, før han blev statsminister, ikke ofte nok fra denne talerstol kunne sige: „Vi må have en ordning, sådan at man ikke skal betale sin nabos skat.“ Forholdet med disse forskellige opsparingsordninger — og for øvrigt en del andre fradragsordninger i forbindelse med skattelovgivningen — er jo, at de, der er i stand til at udnytte dem, herved kan slippe billigere i skat, og så ma andre betale den skat. Det har vi aldrig kunnet indse der var rimelighed i; derfor har vi ønsket også sådanne opsparingspræmieringer som indeksopsparingen afskaffet, og vi er glade for, at det sker nu. Så kan man diskutere, hvem der

er støtteparti for hvem i denne sag; jeg tror nok, at mit parti var det, der først førte tanken frem om, at også indeksopsparingen burde forsvinde.

Dertil kommer, som vi har sagt i betænkningen, at ikke alene er det naturligvis socialt uretfærdigt, at man har den form for præmiering af opsparing, men det lægger også kolossale byrder på kommende generationer. Det kan vi simpelt hen ikke leve op til, og derfor er det på tide, at denne galskab bliver standset. Men jeg har forstået, at det er der partier her i salen der ikke er tilhængere af. Jeg må dog formode, at det radikale venstre er tilhænger af det, når de stemmer for lovforslaget. Så spørger man man sig selv, hvorfor vi skulle høre den tale, vi lige har hørt, men sådan er der jo så meget.

Jeg har lyst til nu, hvad jeg ikke havde forberedt mig på, at komme med et par bemærkninger til venstres og det konservative folkepartis ordførere. Vi fik af hr. Poul Schlüter at vide, at der var tegnet så kolossalt mange nye kontrakter i 1970 — jeg tror, det var over 700.000 — og det beviste, at der var lyst og vilje til opsparing i befolkningen. Nej, det beviste det aldeles ikke. Det beviste to ting. Den ene, at der var masser af mennesker, der faldt for reklamen fra banker og andre pengeinstitutter: Spar i skat ved at tegne indekskontrakter. Dernæst, at der var mange, der havde indset, at derved kunne de spare op, sådan at det offentlige betalte deres opsparing, de behøvede ikke at betale den selv. De kunne altså spare op på andre skatteyderes bekostning. Det var det, det beviste. Naturligvis har nogle af disse opsparere måttet yde noget selv, men meget lidt i forhold til de fordele, de til sin tid får ud af det, og banker og sparekasser har jo ligefrem haft agenter ude f. eks. på arbejdspladser og overbevise de pågældende på arbejdspladserne om, at hvis de foretog indeksopsparing, så kostede det dem næsten ingenting, men de blev ejere af en formue, der bestandig ville vokse.

Det med lyst og vilje til opsparing kan man altså godt holde op med at snakke om. Det vil man naturligvis ikke. Det er givet, at der sikkert er en vilje til opsparing, men at den ikke manifesterer sig så stærkt, som mange kunne ønske det, skyldes, at pengene bestandigt bliver mindre værd. Lad os hellere føre en samfundsøkonomisk politik,